

Nionde kapitlet

Vi redos av accelerationens mara under 22 minuter. Det var sannerligen väl att det inte räckte längre. Efter denna tid hade Tellus nått sin beräknade hastighet på 40 kilometer i sekunden. Den gled in i en likformig rörelse, som återgav oss vår vanliga jordiska kropps-tyngd. Strängt taget blevo vi lättare och lättare för varje sekund. Vi fjärmade ju oss från vår planets gravitationscentrum, vars tyngdverkan avtar med kvadraten på avståndet. Men denna »avmagring», som inte alls drabbade vår volym utan endast vår massa, skedde till den grad småningom, att man till en början inte lade märke till den.

Nödret blev betänksamt ur bädden.

»Det var ett skamligt förtryck du utsatte oss för med din acceleration, Rolfson», sade han och gned sig där bak. »Jag kan svära på, att hela tygstrukturen och hängslen och byxknappar och allt har inpräglats i ryggbastet på mig. Tur att man inte var en dam i krinolin och fiskbenskorsett.»

Jag skyndade fram till fönstret men ryggade förskräckt tillbaka. Som en stålblå klinga sköt solens strålnippe in i rummet. För ett ögonblick hade jag skymtat själva solskivan, som skärande skarp stod mot en djupsvart grund, på vilken stjärnorna skeno med nålvass glans. När jag ställde mig så att solskivan skymdes av fönsterramen framträdde koronans silvergloria tydligare än någonsin under en total solförmörkelse.

Hur tedde sig Jorden just nu?

Innan jag gick ned i observationscellen gav Nödret till ett verkligt nödrop.

»Våra stackars hängande trädgårdar! Titta hur de ser ut. Dillen slokörad och gräslöken slattrig som död binnikemask. Vad går åt älsklingarna?»

Förklaringen var lätt funnen. Växterna hade inte legat i några bäddar medan accelerationens pressning fortfor. De hade böjts under tyngdökningen. Men de repade sig så småningom. En del piggare exemplar började redan resa på sig.

Rolfson följde med till observationscellen.

Anblicken av Jorden var helt enkelt oerhörd. Antarktis glimmade som en ofantlig oregelbunden vit fläck på en buktig skiva, vilken uppfyllde nästan hela synfältet. Den enorma skivan tedde sig något diffus och omgavs av ett bräm, som fördunklade stjärnorna nära jordskivans kant. Men det allra märkvärdigaste var, att man såg Jorden vrida sig kring sin axel. Vid skivans västra rand började Australien träda fram för att långsamt segla över åt öster. Det hela verkade som en jättespegel, i vars grönbåaktiga, orörliga djup kontinenters och öars tåg växlade som en parad av monstra. Nya Guineas drake kröp fram över skivan och man kunde se skymten av Celebes' stympade krabbfigur dyka upp i drakens kölvatten. Ja, där såg vi vår gamla hederliga jord. Men vi visste rakt inte om vi fingo intrycket »där nere» eller »där uppe». Snart nog, det insågo vi, skulle Jorden te sig som en jättehimmelakropp, dömd att krympa allt mera, ju längre ut i rymden Tellus' svindlande färd förde oss. Vad som var »uppe» och vad som tycktes vara »nere» bestämdes numera bara av vår egen lilla konst-jord, där taket var uppåt och golvet neråt. Men så enkla skulle förhållandena i fortsättningen inte gestalta sig.

Tellus vred sig långsamt kring sin axel. Men den

hade så att säga en bakvänd rotation, därför att vi startat från sydpolen. Himlakropparna vandrade i orätt led förbi fönstren. Men det gjorde ingenting. Vi hade i alla fall ett »dygn». Och jag visste, att när jag hade morgon så hade Rolfson middag, Poirot kväll och Nöd-ropet natt. O'Connel hörde till den uppgående solens folk, medan Atkinson och Sternberg lutade mot »Untergang des Abendlandes». Men summan av allt var att vi hade ständig dag i vår lilla värld. Sovalkoverna kunde emellertid förmörkas så vi kunde vila när vi behagade. Dock införde vi från början en regelbunden dygnsindelning, där sju timmar anslogos till sömn eller åtminstone tystnad. En höll dock i tur och ordning vakt, medan de andra sovo. Vakten fick sedan taga igen sin förlorade natt-sömn i laboratoriet, som var ljudisolerat från passageraravdelningen.

Och det var väl, att vi voro så förtänksamma med vakthållningen. Trots sin tomhet är rymden inte utan faror. Det fingo vi erfara fem dygn efter avresan.

Det var Sternbergs tur att ha vakten. Vi hade redan ett par timmar varit försänkta i sömn, då vi plötsligt yrvakna rusade upp.

»Alarm!» skrek Sternberg. »Något är på tok. Hör!»

Vi moltego och lyssnade. Ett starkt, visslande ljud förnams. Det var svårt att lokalisera ljudkällan i den välvdä salongen. Rolfson sprang fram till lufttrycksmätaren.

»Luften rusar ut!» ropade han. »Vi har sprungit läck. Undersök fönstren.»

Vi spred oss hastigt till rutorna och underkastade dem en noggrann granskning. Och mycket riktigt. I en ruta fanns ett hål, stort som ett knäppnålshuvud,

och genom detta hål strömmade luften under gällt visslande ut i rymden. Vid varje fönster fanns ett litet skåp, där olika stora gummiplattor lågo till hands för den händelse något skulle drabba de »splitterfria» rutorna. För det fall att hela rutan skulle spolieras fanns det även ställuckor med gummipackning, färdiga att inifrån placeras för hela fönsteröppningen. Av lufttrycket skulle en sådan platta tryckas hårt mot fönstret. Efteråt kunde den sedan skruvas fast i därför avsedda hål. Rolfson tog den minsta gummiplattan och tryckte den mot hålet, vilket var alldeles jämnt och utan något omgivande sprickmönster. Pipandet upphörde. Lufttrycksmätaren förblev konstant. Den hade sjunkit blott fyra å fem millimeter.

Först när felet i rutan var avhjälpt lade vi märke till att blod sipprade fram ur näsan på Sternberg. Vid närmare undersökning fann jag, att den var genomstungen som med en stoppnål. Skadan var obetydlig och blodflödet avstannade kort därpå av sig själv.

»En varning från rymden», förklarade O'Connel. »Tellus och Sternbergs näsa har genomborrats av en liten meteorit. Vi har haft otur. Sannolikheten för ett sådant fall är ytterligt liten. Bra bara, att det inte råkade vara en av det större slaget. Nu tror jag emellertid att vi kan vara ganska lugna för att dylikt inte upprepas.»

»Men då måste det ju finnas ett hål till i Tellus», anmärkte Atkinson.

»Ja», svarade Rolfson, »men det gör ingenting. Just med tanke på en sådan perforering har Tellus' hela insida bekläts med ett tjockt lager komprimerat rågummi. Slår en liten meteorit igenom farkosten, så sluter sig hålet genast på grund av gummits elasticitet.»

»Sternberg var allt bra nära att bli arkebuserad», menade Nödret. »Men det blev lyckligtvis bara en liten näsbränna den här gången.»

»Vad skulle vi ha gjort, om t. ex. en knytnävsstor meteorit hade flugit genom salongen?» frågade jag.

»Ögonblickligen begett oss ned i luftslussen och ingångsschaktet, isolerat laboratoriet och salongen och för säkerhets skull tagit syrgasmasker på. Därpå skulle Atkinson och jag ha klätt oss i rymddräkt och begett oss upp tillbaka och tätat läckorna. Sedan hade det gällt att ersätta den förlorade atmosfären. Vi har ju tillsvidare den rätta kvantiteten kväve med oss från jorden. Men ombord finns ett par små behållare komprimerad luft, enkom avsedda för ett sådant fall.»

»Men om en ännu större pjäs hade kommit?» halkade det ofrivilligt ur mig.

En talande axelryckning var Rolfsons svar.

Vi hade varit nära sju dygn på väg. Neutronströmmen var sedan en tid avkopplad. Tellus rusade på grund av sin levande kraft fram genom rymden. Den höll på att definitivt slita sig lös från den jordiska gravitationens boja. Vårt liv ombord gestaltade sig allt besvärligare på grund av den minskade tyngden. Vi höllo på att förvandlas till andeväsen liksom allt annat lösöre. Och det var svårt att vänja sig vid detta tillstånd. Snart skulle vi inte väga någonting alls. Vi nalkades nämligen raskt de regioner av rymden, där Venus' och Jordens gravitationsfält möttes och upphävde all tyngdverkan.

Vår hastighet var egentligen betydligt större än 40 km i sekunden. Till den måste adderas en väsentlig del av Jordens rörelse i sin bana, som är 30 km per sekund.

Vi flögo på snedden medjords och Rolfson beräknade, att vi utvecklade en fart på över 60 km i sekunden.

Jag dröjde i timmar i observationscellen och betraktade Jorden. Det var underligt att se den bli mindre i trots av att vi hela tiden tycktes stå stilla i förhållande till stjärnhimmeln. Jordens krympande var det enda egentliga vittnesbördet om att vi avlägsnade oss allt mera ifrån den. Den hade vid detta laget förvandlats till en stjärna, men en utomordentligt praktfull stjärna. Ännu för några dagar sedan hade den varit större än fullmånen. Jordskenet upplyste observationscellen så starkt, att någon annan ljuskälla inte behövdes. Nu tedde sig planeten för blotta ögat som en liten skiva och månen som en starkt lysande stjärna, som långsamt slog sina lovar kring sin praktfulla granne. Inga detaljer kunde längre varnas, men Jordens ljus visade växlingar både till färg och styrka. Än var det en aning vitare, än mattare och svagt grönaktigt, än till och med med en gul anstrykning. Det var hav och kontinenter, molntäcken, öknar och stora vegetationsområden, som under rotationen vändes mot oss och på olika sätt återkastade solens ljus.

Och på denna föränderliga stjärna visste jag att ett myllrande liv rådde. Där stredo människor och »gjorde världshistoria». Det hade säkert varit nyttigt för alla inbiliska översittare att företa en tripp ut i rymden och få en viss proportion på sin betydelse. Jorden skymde världen för människorna. Men här ute öppnade sig viddererna fritt kring hela firmamentet. Jag var tacksam för att ödet låtit mig uppleva detta. Först nu anade jag världen. Den klara rymden var världen, här och där grumlad av himlakropparnas dammkorn.

Nödret hade sin syn på det hela.

»Tänk bara», utbrast han, »där nere eller där uppe eller var det nu är sitter fint folk och grubblar över om man bör äta fisk med kniv och gaffel eller bara med två gafflar för att vara riktigt fin. Jag för min del äter med munnen. Detsamma gör de, men det talar de inte om, för då kunde de ju räknas som vanliga simpla människor. Stjärnor borde befolkas av ett visare släkte.»

Näst solen lyste Jorden som himmelns mest glänsande stjärna. Men den hade fått en svår medtävlare, som efter hand blev klar favorit i skönhetstävlingen. Venus glimmade som en bländvit månskära något borbord om vår kurs. Vår färd gestaltade sig nu som en vild kapplöpning mellan en jätte och en dvärg. Venus och Tellus ilade båda mot en och samma punkt i rymden. Men det var meningen att kapplöpningen skulle sluta så, att bägge medtävlarna kommo i mål samtidigt.

Vi höllo på att passera gränsområdet mellan två världar och inom Tellus härskade tyngdlöshetens nästan obekvämliga tillstånd.

Jordens gravitation kan ofta vara till förfång eller obehag. Man kan digna under en börda eller falla utför en trappa och slå sig fördärvad. Men helt utan gravitation var allt rent befängt. Var och en av oss prisade sig mången gång lycklig över att väggar och tak voro madrasserade och försedda med stroppar. En oförsiktig rörelse och man sköt som en fisk genom ett akvarium och törnade mot varandra eller mot väggarna. Groteska situationer uppkommo titt och tätt. Uppåt och nedåt voro okända begrepp. Allt lösöre, som inte inneslöt i därför avsedda fack, gav sig på rymmarstråt och drev omkring i luften. Rolfsons klocka kolliderade stilla och

försynt med den ena av Nödrops tofflor medan den andra styrde kurs på en av blomsterbänkarna. Där hann den anstifta ofog, innan den infångades av Poirot, som simmade efter rymmaren. Vid toffelns lätta stöt mot persiljelandet rycktes åtskilliga plantor loss med mylla och allt. Mullkornen skingrades sakta som rökblosset från en pipa. Och persilja hittade man litet varstans längs väggarna, dit alla svävande föremål långsamt sökte sig på grund av den ringa centrifugalkraft, som uppstod vid 'Tellus' rotation.

Trots att vi voro fullvuxna karlar — eller kanske just därför — utnyttjade vi läget till barnsliga lekar och hade hjärtans roligt. Vi spelade ett slags försiktig biljard med diverse föremål, som beskrev de mest otroliga återstudsningsbanor i rummet. Vi bredde ut lakan i tomma luften och trädde ringdanser, där varannan man hade fötterna uppåt, varannan nedåt medan en gav fart åt den sällsamma karusellen, som av centrifugalkraften bredde ut sig till en människoskiva. Bläste man häftigt ut luften ur munnen kastades man baklänges, och drog man andan alltför ovarsamt sögs man framstupa. Nös man så flög man i taket. Rent omöjligt var det att handskas med vätskor. Det erfor Nödrops, när han oförsiktigt nog skulle tappa vatten ur kranen. Tack vare den omständigheten att vattnet i behållarna stod under kolsyretryck gav kranen någonting ifrån sig. Hade vattnet blott stått under sitt eget tryck så hade naturligtvis vid det här laget detta tryck varit lika med noll och ingenting runnit ut. Nödrops vred på kranen och placerade ett dricksglas i lämplig position. Men vattnet studsade åter ur glaset. Som kompakta såpbubblor begåvo sig olika stora vattenbollar ut på irrfärder i

rummet, där de vätte ned diverse föremål och bredde ut sig till våtytor.

Denna erfarenhet gav uppslaget till en ny sällskapslek. En liten spruta fylldes med vatten. Vid en hastig tryckning pressades en vattenportion ur sprutan och flög som en långsam projektil mot målet, som vanligen utgjordes av en uppspärriad mun. Vi blevo snart mycket skickliga i att tvärs över rummet skjuta vattenkulor i munnen på varandra. Ibland hamnade de i galen strupe, men det ökade bara nöjet — för de andra.

Däremot hade det varit livsfarligt att under det tyngdlösa tillståndet äta fast föda. Tuggorna »svävade» omkring i munnen och skulle lätt ha kunnat ta vägen i luftstrupen. Därför fastade vi så länge som möjligt. Men när vi slutligen måste tillfredsställa magens krav accelererade Rolfson Tellus ett litet grand och åstadkom därigenom en tyngdverkan, ungefär lika stor som i en restaurang på månen.

Lyckligtvis varade det tyngdlösa tillståndet inte så länge. Den första påtagliga förändringen hade jag turen att lägga märke till. Jag hade »simmat» till observationscellen och beundrade ånyo Jordens stjärnglitter. Plötsligt blev synfältet rörligt. Sakta försköts Jorden jämte det omgivande stjärnmönstret åt sidan. Nya flikar av universum dök upp. Och oförmodat, så jag nästan hajade till, framträdde Venus' vasst vita skära. Den skred över synfältet och försvann. Men sedan återvände den. Efter ett antal allt svagare pendlingar stannade den orörlig mitt i den svarta, stjärnströdda cirkel man kunde överblicka från utsiktstuben. Innebörden av det skedda var klar. Tellus hade kommit inom Venus' gravitationsfält och kantrat över. Nu vände den sin tyngre del mot den ännu fjärran planeten.

Som en säl i en vak sköt jag upp genom schaktet och laboratoriet och hamnade med samma fart i salongens tak.

»Vi faller mot Venus», ropade jag.

Nödretet flöt på rygg i luften och läste en bok.

»Äntligen har vi fångats i den skönas garn», muttrade han. »Mätte hon vara lika angenäm på nära håll som nu.»

»Egentligen faller vi inte ännu», rättade Rolfson. »Vi rör oss fortfarande något med sidan förut. Men jag skall börja bromsa in Tellus och låta oss definitivt fångas in av Venus.»

Medan denna bromsningsmanöver pågick inträdde normala tyngdförhållanden ombord, varför vi passade på att äta riktigt grundligt. Ty när vår bana övergick i ett fritt fall mot Venus skulle åter tyngdlöshet inträda.

Venus företedde en överdådig anblick. För varje dygn tilltog den i storlek och dess skiva »ät upp» allt flere stjärnor i det omgivande himmelsfältet. Utom den solbelysta skäran kunde man se den förmörkade delen. Den hade någonting spöklikt över sig. Den skimrade i ett flackande, töcknigt ljussken, än starkare, än mycket matt. Detta skimmer tycktes förflytta sig. Än bredde det ut sig över en stor del av skivan, än åter dröjde det kvar som nebulösa fläckar.

»Vad är detta?» frågade jag O'Connel.

»Vet inte», svarade han. »Ingen vet det tillsvidare. Fenomenet är nog observerat från Jorden. Men än så länge är det en av Venus' många gåtor. Jag hoppas vi kan lösa mysteriet i sinom tid. Man har gissat på väldiga norrsken eller något liknande.»

Hela sällskapet greps av en stigande oro. Ju närmare Tellus kom målet, med desto större otålighet inväntade

vi den stund, då vi skulle stiga ned på den hemlighetsfulla planetens yta. Denna tedde sig förresten vid detta laget hart när skrämmande. Venus' nattsida flammade som av återskenet från väldiga olikfärgade eldar. De grönaktiga nyanserna voro de förhärskande, men stundom tog det röda överhand som om planetens atmosfär belysts av glöden från jätteeldsvådor. Centralhärden för de mäktiga ljusfenomenen tycktes ligga nära skärans övre »horn». O'Connel ägnade skådespelet en intensiv uppmärksamhet och slutligen trodde han sig vara säker på sin sak.

»Om inte förhållandena därborta är alldeles olika dem på jorden», sade han, »så tror jag bestämt att det är polarsken. Se bara hur ljusridåerna utgår från ett och samma ställe. De visar oss sannolikt det ungefärliga läget av den ena av Venus' poler. Jag misstänker det är nordpolen.»

Han kunde ha rätt. Men kusligt var det att iakttaga de matta bengaliska eldarna djupt under oss på en främmande värld.

Efter några dygns förlopp hade Venus svällt ut till en ofantlig himlakropp, minst tjugo gånger större än fullmånen ter sig, när den en dunstrik kväll höjer sig över jordiska låglandshorisonter. Skärans glans hade nu blivit helt enkelt förfärlig. Ett kritvitt sken strömmade in genom tubens ruta. Man kunde inte längre med oskyddade ögon betrakta den belysta delen av planeten. Men genom färgade glas iakttago vi den oupphörligt, i hopp om att bli varse några detaljer. Av sådana syntes dock inte ett spår. Skärnan var oföränderligt jämn, som hade den varit utskuren ur vitglödande plåt.

»Det här börjar se tröstlöst ut», menade Nödret.

»Är det en snöboll eller en biljardboll vi skall besöka?»

»Till en början ett klot av moln», sade Rolfson leende. »Men det måste nog finnas någonting bastantare under molntäcket.»

»Det vill jag hoppas», utbrast Nödret. »Venus må bara understå sig att bestå av ingenting annat än kläder. Fast hon är ett himmelskt fruntimmer tycks hon vara allt annat än lätt klädd... Men någon kropp måste det väl finnas innanför vaddpälsten.»

Nu förestod den hittills vanskligaste delen av färden, landningen. Med avsikt hade Rolfson låtit Tellus behålla en så stor hastighet, att vi under inflytande av Venus' gravitation i en kurbana nalkades målet. Denna bana skulle föra oss in över den belysta delen av planeten, vilket var av synnerligen stor vikt. En nedstigning på nattsidan skulle kunna bli farlig, då det hade varit omöjligt att ens tillnärmelsevis uppskatta avstånd och rörelser. Vi visste ingenting om planetens rotation. Den kunde måhända vara långsam. Men intet hindrade att Venus kunde snurra kring sin axel med större hastighet än Jorden. Tellus måste dröja så länge i de nedre skikten av atmosfären, att vi erhöi dess rotationshastighet i sidled. Eljest skulle vi få en vådlig törn vid landningen. Och där kunde höja sig ofantliga bergstoppar, med vilka Tellus skulle kollidera om vi inte voro försiktiga.

Vi hade nu glidit så långt in över Venus' solsida, att himlakroppen såg ut som en halvmåne. Och samtidigt hade vi kommit så nära, att vissa detaljer började framträda. Ett halvt dygn till och observationstubens hela synfält fylldes av planeten. Under oss låg en kornig, vit oändlighet, som närmast kunde förliknas vid ett fält av

risgrynsgröt, belyst av våldsamma strålkastare. Och intrycket av gröt förhöjdes därav, att detta vita något tycktes puttra, alldeles som gröt över sakta eld. Oavslåliga förändringar försiggingo, korn döko upp medan andra försvunno, skuggor och ljus växlade hela tiden. Vi skådade ned på ytan av Venus' molnhav.

»Skall Tellus bli mandeln i den där gröten?» gäckades Nödret. »Kanske det är nödvändigt för att hon där nere skall ta väl emot oss.»

Obekymrad om Venus' känslor plumsade så Tellus rätt ned i »gröten».

Tionde kapitlet

Redan innan vi nådde molnhöljets yta hade rymden omkring oss förändrats. Det svarta taket efterträddes av purpurskiftande genomskinlighet, där endast de allra klaraste stjärnorna kunde varsnas. Vi voro i Venus' stratosfär och hade sålunda lyckligt korsat det tomma rymdgapet mellan två världar.

I ett nu inträdde skymning i salongen. Utanför fönstret lade sig ett gulvitt, flimrande töcken, som i en snabb ström tycktes rusa uppåt.

»Vi sjunker ned genom ett luftlager fyllt med oändligt fina kristaller, sannolikt is», sade Rolfson. Han saktade farten så att vi blott långsamt rörde oss nedåt.

Vi trängdes kring observationstuben och stirrade nedåt, i väntan på den vidunderliga stund, då vi skulle nå molnhöljets undre yta och se venuslandskapet öppna sig för våra blickar. Vad skulle vi väl få skåda?

»Venus tycks i det längsta vägra att blotta sig», anmärkte Sternberg.

»Men vi är envisa», menade Atkinson. »Nu hjälper inga konster längre.»

Den yttre temperaturen hade hållit sig i trakten av 40 minusgrader. Nu steg den hastigt. Helt oförmodat gled Tellus ut i molnfri luft. Ett samfällt utrop av besvikelse undslapp oss.

»Ännu inte», fräste Nödret. »Vi har bara kommit innanför vinterkappan. Nu återstår de övriga plaggen.»

Han hade rätt. Några kilometer nedanför oss utbredde sig ett nytt molnlager. Men det var inte så tätt och homogent som det vi nyss passerat. Ett kaos av väldiga åskmoln vältrade sig under oss. Ställvis kunde man urskilja mörka luckor. Men det var omöjligt att se, om vi närmade oss fast mark eller möjligen ett hav.

Planeten lekte en tålmodsprövande kurragömmalek med oss nyfikna jordinvånare.

Luftvärmets tilltog snabbt. Nollstreckets var redan passerat och full sommartemperatur härskade omkring oss. Så döko vi in bland åskmolnen. Att det verkligen var fråga om sådana kommo vi snart underfund med. Bländande och täta blixtar lyste upp salongen med sitt flammande sken. Och genom Tellus' metallväggar hörde vi de första ljuden i denna nya värld: åskdunder. Vi hälsade det med uppriktig glädje. Ätminstone i ett avseende liknade Venus vår egen jord.

Om vi väntat att få se planetarytan efter det vi passerat åskregionen så misstogo vi oss. Ur molnen skvalade ett regn, så stritt och tätt att djupet under oss insveptes i ett ogenomträngligt dis. Regndropparnas dämpade smat-

ter hördes tydligt in till oss och vattnet föll i strömmar över rutorna.

Vi hade nu dalat så lågt, att man genom regnet kunde urskilja vad som fanns under oss. Det var fast mark. En jämn, tämligen mörkfärgad slätt låg knappa hundra meter under oss. Åt sidorna förlorade sig landskapet i regntjockan. Mycket långsamt sänkte sig Tellus. En svag stöt, några ögonblicks rasande och vi stodo stilla. Genom fönstren i salongen sågo vi ingenting annat än den regnfyllda luften. Blott dropparnas dova fall hördes. Men vi voro frammel! Det var en obeskrivlig känsla redan detta blotta stillastående väckte inom oss. Vi visste, att under Tellus' botten låg mark, som aldrig trampats av en jordvarelses fot.

»Ut på backen, pojkar», hojtade Nödret entusiastiskt. »Vi kan minsann behöva litet motion. Och så skall vi väl ge Venus en liten välkomstkatsch på bara skinnet.»

»Sakta i vändningarna», manade Rolfson. »Vi får inte glömma att vara försiktiga. Vi vet ju ännu inte hur luften är beskaffad. Kanske vi inte kan andas den. Kanske de astronomer har rätt, som menar att det finns otillräckligt eller inget syre i Venus' atmosfär. Det måste vi först ta reda på.»

Medan vi förberedde denna luftprövning började det långsamt skymma inne i salongen. Detta berodde synbarligen inte på att åskmolnen skulle ha tätat mer än förr, utan kunde endast förklaras så, att kvällen höll på att bryta in. Venus roterade således kring sin axel. Därmed vederlades teorierna om att den ständigt vände en och samma sida mot solen. Hur lång natten skulle bli visste vi självfallet inte. Men nog kommo vi

överens om, att planeten vi landat på var särdeles konsekvent. Åter blevo vi förhindrade från att se oss omkring i den nya värld, vi med sådan otålighet väntat att nå och utforska.

Blixtarna skuro med allt längre mellanrum genom skyn, åskmullret blev allt svagare. Regnet hade upphört att skvala. Vi väntade på att mörkret skulle bryta in. Men vi väntade förgäves. Det blev inte mörkt, trots den täta isdunkappa, som Venus likt ett pansar vände utåt rymden. Skyns elektriska urladdningar sände sina flammande reflexer genom molnslöjorna. Hela himlavalvet lyste med ett egendomligt, gröngult sken, som var så starkt att man till och med kunde läsa vanlig bokstil inne i salongen.

Skulle vi vänta till morgonen eller skulle vi strax utröna hur det förhöll sig med Venus' beboelighet?

Det hade krävts en övermänsklig behärskning att vänta. Där utanför lockade en värld, som till alla delar var totalt obekant, utom däri att den erbjöd Tellus en fast grund att stå på. Huru skulle det kännas att trampa denna nya mark, att känna dess grus rassla under fot-sulorna, att andas in en luft med okända dofter?

Andas, ja, hur var det med den saken?

Nödret löste den gordiska knuten på sitt enkla sätt.

»Jag åtar mig att springa ut i det fria och pröva hur det känns. Om det osar bränt på något sätt, så kommer jag in igen och så kan vi ta oss en funderare.»

Rolfson var inte riktigt med på noterna. Men han gav slutligen efter, sedan vi kommit överens om, att han och Atkinson skulle ta syrgasmaskerna på och ingripa om Nödret inte reagerade normalt.

»Inte för att jag tror det behövs, men låt gå för det då», menade Nödret och reste sig.

I detsamma passerade en skugga förbi ett av fönstren. Innan vi hunnit se vad det var, hade den åter försvunnit. Det rådde intet tvivel om att ett mörkt föremål nyss skymt undan den ljusa himmelsrundeln.

Vi voro moltysta.

»Vad var det?» viskade Poirot upphetsad.

»Ja, vad kunde det vara?» undrade Rolfson, också han märkbart upprörd.

»Kanske det var något — som hade liv», väste Nödret och uttalade därmed allas misstanke.

Möjligheten att ett levande väsen nyss som ett spöke dragit förbi vår ruta föreföll svindlande. Hur såg det livet ut?

Plötsligt viskade Atkinson: »Passa på fönstret mitt emot! Där är det igen.»

Under gravlik tystnad stirrade vi mot den runda rutan. På ett ställe fördunklades den av ett mörkt, nästan triangulärt föremål, som långsamt tycktes glida in över synfältet. Snart sågo vi hela silhuetten av det mystiska föremålet som en skuggbild skrida över fönstret. Det var en ganska liten triangel, som hade en viss likhet med en stiliserad människära. Den hemlighetsfulla uppenbarelsen höll redan på att nå fönstrets andra rand. Då tog Rolfson en av våra skarpaste handstrålkastare och lät dess ljuskägla spela mot rutan. Vi sågo en skymt av någonting grönt och en mångfald av något, som intensivt arbetade under detta gröna. Tre punkter glimmade till som opaler i det starka skenet. Därpå var fönsterrutan tom.

»Hurra», vrålade Nödret så det klang i Tellus.

»Venus har ohyra fast hon är ett fint fruntimmer. Förbäske mig, om en gång den kan andas och leva utanför våra fönster så skall väl också jag kunna det. Nu ut och det bums!»

Rolfson och Atkinson togo på sig syrgasmaskerna.

»Det är alldeles onödigt», sade Nödret glatt i det han skyndade ned genom laboratoriet.

»Man kan aldrig veta någonting så säkert», var Rolfsons svar. »Jag gör mig hellre det här lilla besväret än jag tar några risker.»

På Rolfsons uppmaning följde jag med och fattade posto vid luftslussens inre dörr, som vi lämnade öppen. Levison skötte om att något mera syre än vanligt strömmade in i luftslussen. En lampa tändes och så öppnade Rolfson dörren. En ljuskägla flöt ut genom dörröppningen och belyste Nödrets entré i venusvärlden.

Han tumlade ut och hamnade så att hans ansikte vändes mot oss. Triumferande bredde han ut armarna som om han velat ta både Tellus och Venus i famn och ropade:

»Ljuva flicka, tag vår hyllning . . .»

Ett eko svarade, dovt och hemskt. Därpå skedde någonting mycket obehagligt. I lampskenet sågo vi Nödrets ansikte förvandlas. Det fick ett uttryck av gränslös häpnad som hastigt övergick till ett grin av fasa och dödsångest. Hans bröst hävde sig, ögonen ville tränga ur sina hålor. Med ett rosslande sjönk han på knä för att därpå falla omkull. Atkinson och Rolfson störtade ut. Jag beundrade den snabbhet varmed de halade in Nödrets orörliga kropp och skuffade in den genom luftslussens innerlucka. Atkinson stängde skyndsamt ytterdörren medan Rolfson lyfte upp sin mask och skrek:

»Fort konstgjord andning och syre!»

Nödret kom sig snart. Han räckte Rolfson sin hand.

»Tack», sade han.

Därpå uttalade han de ödesdiga orden, som ljödo nästan som en dödsdom i våra öron:

»Man kvävs där ute.»

Elfte kapitlet

Det var ett dystert sällskap som samlades till krigsråd i salongen. Blott ombord på Tellus kunde vi leva som man lever på Jorden. Utanför vår lilleputtvärld härskade livsfientliga villkor. Om det egendomliga något, som vi sett i fönsterrundeln, verkligen var en levande varelse, så visade detta endast, att livet på Venus löpt i andra utvecklingsspår än på Jorden. Där hade livet anpassat sig för en atmosfär, som innehöll avsevärda mängder syre och en ringa kvantitet kolsyra, på Venus åter för nästan eller kanske helt syrelösa förhållanden. Vårt läge var allvarsamt. Det var redan i och för sig ovigt och ansträngande att aldrig kunna lägga bort gasmasken när vi rörde oss utanför Tellus' skrov. Om vi eventuellt därtill hade att räkna med förekomsten av vilda och fientligt sinnade väsenden av främmande typ så voro vi allt annat än avundsvärda.

Vad stod att göra?

Man kunde tycka, att det enda förnuftiga hade varit att lämna den ogästvänliga planeten och återvända till Jorden.

Men det hade varit mer än bittert att strax åter nödgas lämna en värld, där man lyckligt landat efter att ha flugit mer än femtio miljoner kilometer genom världsrym-

den. Tänk blott att återvända till Jorden med det magra beskedet, att man visserligen varit på Venus, men inte sett sig omkring därborta. Det viktigaste skälet mot att återvända till Jorden var emellertid, att dess och Venus' banlägen inte gjorde det möjligt att starta med någon utsikt att inom rimlig tid nå Jorden. Vi måste vänta tills en för avresan gynnsam tidpunkt yppade sig. Eljest skulle inte matförrådet förslå. Och då kunde det ju vara lika bra att dö på Venus efter att ha avslöjat åtminstone några av dess hemligheter. Så länge vi hade syre ombord gick det ingen nöd på oss. Innan det tog slut måste vi skaffa mera.

Rolfson tog till orda.

»Mina vänner», sade han, »den första stora besvikelsen har drabbat oss. Vi vill inte fördölja, att venusatmosfären vållar oss de största olägenheter. Ja, den kan vara direkt farlig. Den saken kan vi inte bedöma förrän Levison utfört en kemisk analys av luften utanför oss. Det enda vi för närvarande vet är, att vi inte kan andas utan syrgasmask, om vi beger oss utom Tellus' väggar. Läget ställer sig nu som följer. Vi är tvungna att dröja här på Venus ganska länge, innan vi kan starta till Jorden. En tidigare avfärd är säker död. Jag föreställer mig, att vi inte har lust att tillbringa väntetiden i dådlöshet. Det förbjuder redan syreförrådet, som måste kompletteras. Solkraftmaskinen i Tellus' spets är oanvändbar på Venus' yta, som aldrig nås av direkt solljus. Vi kan visserligen stiga upp över molnen och låta maskineriet fungera och samla elektrisk energi. Men jag tycker det vore enklare att uppsöka någon plats, där vattenkraft står till förfogande för vår elektrolysapparat. Att döma av regnet, som slutade nyss, råder ingen vattenbrist. Här